

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **N. Ch.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31.5.2011 č.j. OAM-45/VL-18-ZA09-2009, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31.5.2011 č.j. OAM-45/VL-18-ZA09-2009 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správně

orgán k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obav, že by jej mohli obyvatelé vesnice Nobi vyhledat a zabít, neboť po smrti jeho otce v roce 2008, který byl náboženským vůdcem vesnice, odmítl tuto tradiční nástupnickou funkci vykonávat, neboť je křesťan. Žalobce z vesnice utekl ze strachu ze zabití, které mu dle tradice v případně odmítnutí místa vůdce vesnice hrozilo. Přítel jej zavedl do města Lagosu za mužem, který mu pomohl s odjezdem z vlasti. Žalovaný po porovnání informací, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení s informacemi o zemi jeho původu dospěl k závěru, že žalobce neuplatňoval jakýmkoliv způsobem svá politická práva či svobody a stejně tak z těchto informací nelze dovodit, že by ve své vlasti byl pronásledován z důvodů náboženských. Kromě toho důvody uváděné žalobcem, které ho vedly k opuštění Nigérie, žalovaný hodnotil jako nevěrohodné. Žalovaný tedy neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 zákona o azylu ani podle § 13 a § 14 téhož zákona. Stejně tak nedospěl k závěru, že u žalobce jsou dány podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona, když vycházel z vlastních výpovědí žalobce a informačních zdrojů o zemi původu žalobce a pokud se žalobce zmiňoval o obavě ze zabití vesničany, pak nevyužil možnosti obrátit se na kompetentní státní orgány či nevládní organizace k ochraně svých práv.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Současně žalovanému vytýkal porušení ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Na výzvu soudu žalobce doplnil, že se domnívá, že uvedl okolnosti svědčící pro udělení azylu dle těchto zákonných ustanovení. Taktéž má za to, že žalovaný pochybil, když se nezabýval skutečností, zda žalobci nehrozí pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině jak předpokládá tzv. kvalifikační směrnice, neboť je synem tradičního náboženského vůdce. Na základě příslušnosti k této skupině mu sice nehrozí pronásledování, ale v případě nesouhlasu s přijetím funkce náboženského vůdce je jeho strach z pronásledování odůvodněný. Žalovaný na základě zpráv MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2007 a 2009 dospěl k závěru, že svoboda vyznání je zaručena a respektována, ale nezjistil, zda nedochází k ohrožení obyvatel ze strany vyznavačů tradičních animistických náboženství tak, jako je tomu v případě žalobce. Dále namítl, že nepřesným tlumočením došlo k nesrovnalosti, neboť žalobce uváděl, že se obrátil s žádostí o pomoc na policii a poté také na vojáky, kteří zajišťují bezpečnost vesnice a oběma složkami mu bylo sděleno, že mu bezpečnost zajistit nemohou, jelikož se jedná o záležitost tradičního náboženství. K závěru žalovaného, že žalobce měl možnost vyhnout se pronásledování přestěhováním do jiné části země uvedl, že vesničané ho budou aktivně pronásledovat a on se nebude ve své zemi cítit bezpečně, neboť státní orgány mu nejsou schopny bezpečnost zajistit. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma ve formě vykonání trestu smrti soukromými osobami. Ve své replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na svém stanovisku, že obava ze zabití vesničany je azylově relevantní důvod a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.11.2011, č.j. 2Azs 28/2011-82.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23.11.2011 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z potíží, které by mu mohli způsobit vesničané, neboť by ho mohli zabít, protože odmítl nastoupit na místo vůdce vesnice za svého zemřelého otce. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobci se dostalo možnosti plného vyjádření, s protokolem o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Výpověď žalobce byla porovnána s dostatečným množstvím aktuálních a reprezentativních informací o zemi původu, které odrážejí kromě obecných informací také informace konkrétně k případu žalobce. Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2007 a 2009 nezmiňují, že by docházelo k ohrožení obyvatel ze strany vyznavačů tradičních animistických náboženství, kteří navíc tvoří několik procent obyvatelstva oproti více než čtyřiceti procentům obyvatel vyznávajících křesťanství. Dle citovaných zdrojů federální nigerijská policie klade důraz na pevné zakročování proti hrozbám tajných spolků po celé Nigérii, neboť jakékoliv zastrašování či šikanování osob ze strany tajných spolků a podobných organizací je nezákonné. Žalovaný odkázal na své závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, č.j. OAM-45/VL-18-ZA09-2009, a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.1.2009 odpověděl na otázku z jakých důvodů opustil svou vlast tak, že odjel, aby si zachránil život. Otec žalobce byl „tradiční vůdce“ ve vesnici Nobi a zemřel v roce 2008. Vesničané žalobce požádali, aby nastoupil jako nejstarší syn na jeho místo, což odmítl, neboť je křesťan. Vesničané mu vyhrožovali zabitím, proto se rozhodl utéct. Utekl za přítelem do Onisha, řekl mu o svých problémech a on jej zavedl k jednomu muži v Lagosu, který žalobci pomohl s odjezdem z Nigérie, kdy nejprve jeli lodí a poté automobilem do ČR. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že nechce uctívat modly bohů, nechce být zabit vesničany, nevěří v modlářské náboženství, nechce převzít otcův post v modlářské víře, věří v Ježíše Krista a Boha, chce být křesťanem a ne modlářským uctívatelem a přeje si, aby jeho život byl v bezpečí. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 18.2.2009 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce zopakoval, že Nigérii

opustil v lednu 2009, aby si zachránil život. Báł se, že jej vesničané zabijí, neboť jeho otec byl náčelníkem a on jako nejstarší syn měl nastoupit na jeho místo, což odmítl, neboť je křesťan. Vesničané mu sdělili, že pokud místo nepřijme, zabijí jej. Nechal si tři dny na rozmyšlenou a poté utekl. Sdělil to pouze příteli a vojákům, kteří mu sdělili, že je to tradice a proto se již na policii neobrátil. Před odjezdem bydlel v podnájmu ve státě Lagos. Jeho otec žil ve vesnici Inobi ve státě Anambra, navštěvoval ho asi jednou za rok. V Lagosu zůstat nemohl, neboť vesničané mají kontakty všude a našli by jej a zabili. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 6.12.2010 byl s žalobcem proveden doplňkový pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto doplňkovém pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce sdělil, že jej telefonicky kontaktoval bratr a sdělil mu, že se nemůže vrátit, neboť vesničané jej neustále hledají, což potvrdila i matka. Od rodinných příslušníků ví, že policie by jej před vesničany neochránila, neboť se řídí vesnickým právem. Vesničané jsou křesťané a někteří vyznávají tradiční náboženství zvané arusi. Poté zopakoval svou předchozí výpověď s tím, že doplnil, že i otec mu říkal, ať v jeho náboženství nevěří, že není dobré. Vesničané nutili jeho matku, aby jej přesvědčila k převzetí místa náčelníka. Jeho matka, která ve vesnici žila s otcem, také tajně utekla a poradila mu, aby učinil totéž. O nutnosti nastoupit na místo otce jej vesničané žádali již 2 měsíce před otcovou smrtí, navštívili jej a hrozili mu zabitím. Obrátil se také na policii, ale ta mu sdělila, ať splní svou povinnost a stane se vůdcem.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychologický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl

za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobce opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byly jeho obavy z pronásledování vesničany, kteří mu hrozili zabitím, když nepřevzme místo náboženského vůdce po svém zemřelém otci. V žalobě vytýkal žalovanému, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana z důvodů stanovených v ust. § 12 zákona o azylu. V tomto směru žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že byl v zemi původu pronásledován z náboženských důvodů, resp. z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kdy v případě odmítnutí funkce vůdce mu hrozilo pronásledování ze strany vesničanů. Správní spis obsahuje řadu informací o zemi původu žalobce, které vyplývají ze zpráv citovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Mimo jiné se v této souvislosti poukazuje na Zprávu o zemi ze srpna 2008 a Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2008. V těchto zprávách je mimo jiné uvedeno, že nigerijská Ústava garantuje svobodu vyznání, včetně možnosti změnit toto vyznání či víru a svobodu projevu a šíření vyznání či víry. Ke křesťanské víře se v Nigerii hlásí asi 40 procent obyvatelstva oproti 10 procentům vyznavačů tradičního náboženství. Žalobce jako stěžejní důvod své žádosti opakovaně uváděl obavu, že by po jej mohli pronásledovat vesničané v souvislosti s tím, že nechce přijmout místo vůdce, na druhé straně sám žalobce sdělil, že vesnici navštěvoval za života otce pouze jedenkrát ročně a žil v podnájmu ve státě Lagos. Z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud zjistil, že žalobce neuvedl, že by se mu

v zemi původu něco stalo, že by jej vesničané skutečně napadli. Žalobce si odporoval ve výpovědích, na koho se obrátil o pomoc, když nejdříve uváděl pouze přítele, poté i vojáky a při třetím pohovoru i policii. Žalobce nedokázal věrohodně vysvětlit, jakým způsobem by jej mohli vesničané vypátrat v případě, že by se přestěhoval do jiné části země. Pokud žalobci hrozilo nebezpečí, mohl se obrátit na příslušné kompetentní orgány, čehož zřejmě nevyužil a dal přednost opuštění země. Stejně tak žalobce vyloučil jakékoliv problémy ze strany státních orgánů, sdělil pouze obavu, že mu hrozí trest smrti soukromými osobami, tedy zřejmě vesničany, což soud považuje za zcela neopodstatněné, neboť vesničané nemohou mít informace o tom, kde se žalobce nachází a bude v případě návratu do země nacházet, když navíc od jeho odjezdu ze země uplynuly již 3 roky. Sám žalobce uvedl, že neví, jaký je postup v případě, že místo vůdce zůstane neobsazené. Z uvedeného vyplývá, že žalobní bod spočívající v porušení ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaným je zcela nedůvodný, když žalobci nehrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Taktéž porušení ust. § 14a zákona o azylu soud shledal jako nedůvodné, neboť nebylo zjištěno, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy při návratu do Nigérie, neboť není ohrožen trestem smrti a v případě ohrožení ze strany vesničanů má možnost vyhledat pomoc státních orgánů. Stejně tak nedůvodné je vytýkané porušení ust. § 3 správního řádu, které žalobce v žalobě uvádí bez bližšího odůvodnění, neboť ze správního spisu krajský soud zjistil, že si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí všechny dostupné informace, zejména ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z opakovaných pohovorů k důvodům této žádosti, jakož i z aktuální zprávy o poměrech v zemi původu žalobce. Tato zjištění řádně vyhodnotil a přijal na ně příslušné právní závěry. Samotné informace o zemi původu žalobce, které žalovaný uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak vylučují žalobní námitku, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí, které mu hrozí ze strany tradičních animistických náboženství. Žalobcem uváděné rozhodnutí NSS ČR se zabývá situací v Ghaně. V případě ohrožení žalobce ze strany vesničanů je možné se obrátit na policejní orgány, popřípadě zvolit možnost přesídlení do jiné části země. O náboženství vesničanů se nezmiňuje žádná ze zpráv o zemi původu žalobce. Nejedná se tedy o náboženskou skupinu s velkým počtem členů a náboženství vyznávané na větší části území. Navíc i u náboženských spolků uvedených ve zprávě, které mají větší počet členů, je konstatováno, že případnému nebezpečí se lze vyhnout přesídlením do jiných částí země.

Soud proto žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl, a to dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto

náklady vznikly na tlumočném, které dle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 17. února 2012

JUDr. Petr Indráček
Samosoudce